

Quan Andròmeda cau

per Borja Moya Castillo

¿Te acuerdas, por lo menos, del olvido? [...] No te puedo pedir que te acuerdes de mí como yo era —una cara, unos ojos, unas lágrimas— sólo que me recuerdes como a algo que uno recuerda que se le ha olvidado y sin saber qué es, muy vagamente lo eche de menos cada cinco días.

¡QUÉ OLVIDADAS ESTÁN YA LAS SORTIJAS! - PEDRO SALINAS

Més enllà de la torre d'en Rovira, a mig camí d'una sendera que es perdia en la immensa penombra; segons després d'haver creuat un erm abandonat i, just quan una arbreda de pins anava a abalançar-se contra ella, en aquest precís instant, que li paregué etern, Irim fou conscient que li brollava sang del cap. Per llavors expirava un dia de finals d'hivern, segurament el més negre de l'última dècada. Li faltava l'aire. Es detingué un segon, i contemplà com la seua mà dreta s'embolicava de líquid carmesí. En observar com es vessava sota els seus peus, començà a xisclar. El seu crit es va poder escoltar perfectament en qualsevol racó de l'illa, perquè allà no s'agitava la brisa, ni tan sols les ones feien soroll en col·lidir contra les roques. No recordava què li havia provocat aquella incessant deu de sang. Tampoc de qui o què estava fugint, no obstant això, el temor era visible en els seus febrils ulls; tan desesmatats com la fresca atmosfera que l'envoltava.

Empesa per la inèrcia de la seua pròpia por, Irim començà de nou a córrer, no sense percebre la resplendor que ocasionava la lluna al contacte amb la seua pròpia sang. Travessà com pogué un antic i pedregós camí, de color tan vermellós com funest. Reparà en com la suau aroma del romaní s'introduïa en els seus pulmons. Sempre li havia agradat aquella olor, però ara l'asfixiava més que mai. De sobte, a la seua esquena, sentí la veu d'algú que vociferava. «Amaga't dins d'aquella casa!» El seu cor batejava descontroladament i els seus agitats ulls eren a punt d'esclatar. No reconegué la veu, la qual cosa li va insuflar tant terror com la mateixa foscor que la cobria.

Recorregué alguns metres més per la sendera que cada vegada es tornava més abrupta. Finalment, distingí la forma d'un edifici que sorgia de les tenebres. El camí es torçava a la dreta, endinsant-se en la profunda espessor dels pins. Però ella, fent cas d'aquelles misterioses paraules, virà en sentit contrari i es precipità cap a l'habitatge. Era una antiga alqueria, abandonada pels seus ocupants feia molt de temps. Irim no es preocupà per esbrinar-ho. Li preocupava salvar-se d'allò que fugia. En traspasar un rosegat reixat, observà de seguida que l'alqueria presentava un aspecte realment indigent i colpidor. Diversos arbres es retorçaven en els marges que conduïen a l'entrada. Les restes d'un esfondrat porxo s'amuntegaven prop del llindar. Una abúlica

columna restava erta en el centre, contemplant l'escena amb profunda solitud i aflicció. Irim empenyí violentament la marcida porta, on diversos claus sobresortien oxidats, mentre s'introduïa amb intens recel i angoixa.

Dins feia fred, un lleuger bri lliscava per la multitud d'obertures que mostrava la dissemblant sala. L'ambient a més feia olor d'argila i d'algues marines. S'apressà a prendre seient en un dels bancs adjacents a una paret groguenca. S'arraulí i mirà cap amunt, tremolant al mateix temps que buscava l'origen d'aquella pudor. Nombroses bigues horitzontals es trobaven intercalades pel sostre, i la pesta que proferien els humits troncs la començava a marejar. Esbalaïda pel lloc on es trobava, bleixava de la mateixa manera que una bèstia que sap que aviat li donaran caça. Als pocs segons de la seua entrada aparegué la silueta d'un jove home. Respirava amb certa dificultat i no parava de retirar-se la perlada suor del front. A punt estigué Irim d'esgargamellar la seua gola en contemplar-lo, però el desconegut, advertint el seu moviment, es portà un dit a la boca i li pregà silenci. «Crec que els hem perdut», mussità amb una tranquil·litat envejable, «ells creuran que ens hem amagat al bosc».

L'únic focus de llum provenia d'una finestra esfèrica, amb dos pals en forma de creu incrustats. La seua lívida claredat es projectava tètricament sobre el sòl. L'estrany, amb hàbil discreció, hi tragué el cap parcialment i, en un aclaparant silenci, tan sol interromput momentàniament pel panteix de la jove, es disposà a observar amb atenció el camí que, instants abans, travessaren com a possessos. «No et moguis, estimada», manifestà poc després en assegurar-se que no venia ningú, «registraré les habitacions per si trobés un llum d'oli». Abans de procedir amb la seua comesa, col·locà, molt propers a Irim, dos catxorrillos¹ que portava ocults als seus pantalons. Tot seguit, la besà als seus llavis, tan àrids com un desert. Després, desaparegué entre la penombra.

Els trencadissos ulls d'Irim aviat s'acostumaren a la foscor. Descobrí diversos utensilis de conreu subjectes a les parets, a més d'una podrida taula apartada en un racó i a damunt una bella gerra vermellosa que resistia pràcticament intacta a l'erosió del temps.

1. Arma de foc curta i petita que normalment es portava amagada ja que estaven, a més, prohibides per llei.

Estant sumida en la inòpia, ignorant què feia allí amb aquell home, de sobte, una ombra pertorbà la lluminosa efigie de la creu que projectava la finestra. Aixecà la vista i, per uns instants, s'oblidà que el regueró de sang feia estona que s'havia detingut, i que començava a encallar en una incipient escara.

Un corb. Un ombrívol corb refulgia com la plata. Les seues curtes ales s'acomodaven amb certs escarafalls, i el seu caparró torçava als costats, com si busqués alguna cosa a l'habitació. Obria i tancava el bec sense fer cap tipus de remor.

Irim, espantadissa, clavà els seus diminuts ulls en ell. El còrvid 'Fou ell!' li produïa profund horror. Respirava 'Fou ell!' esveradament, i sentia com la sang bullia al seu interior. Veia 'Fou ell!' com aquesta, a la seua mà dreta, començava 'Fou ell!' a ressecar-se d'una manera sorprenent, com 'Fou ell!' si hagués estat treballant la terra del seu germà 'Fou ell!' minuts després de ploure violentament. Els ulls li flamejaven inquiets, desassossegats 'Fou ell!' fins a tal punt que la seua aquositat acabà per desaparèixer.

'Fou ell!'

El desconegut reaparegué, amb prou feines fent soroll. Sostenia un vetust i rovellat candelero, amb acabats arabescs i banyat en una tonalitat rogenca. Irim observà, alienada, com s'encaminava cap a ella esbossant una lleugera ganyota de triomf. Mentrestant, el llavi superior d'Irim vibrava alarmantment. Virà de nou la seua

vista cap a la finestra. El corb només perdurava en el record. Havia desaparegut.

L'home anava a dipositar la seua particular troballa sobre la taula quan, sobtadament, Irim empunyà les dues pistoles. Malgrat la tremolor, apuntaven directes al pit. «Estimada... Es pot saber que...?» balbucejà romament estàtic i totalment incrèdul. «Vas ser tu... Qui em va copejar...», remugà ella amb la mirada extraviada. La sang li havia cobert gran part del front, i li havia deixat un aspecte veritablement pàl·lid i macabre. «No vaig ser jo!», declarà l'altre, excitat, «vares xocar contra una branca... No ho recordes? He vingut a salvar-te! Com aquella vegada que...»

«Oh, Irim! Una altra vegada no!»

«Ho has sentit, germanet?», preguntà Toniet fregant-se la seua prominent barbeta. «No», respongué Carles, categòric, i pel que sembla una mica molest per la pregunta. En realitat ho havia sentit perfectament, com si el tret s'hagués produït just al seu costat. No obstant això, tenia per costum contradir tot allò que Toniet comentava. Caminaren uns segons més per l'escabrós camí sense dirigir-se la paraula. De tant en tant la monotonia s'interrompia pel cruixit de les branques i la respiració entretallada de Toniet. Més endavant, un gos començà a bordar a la llunyania.

Toparen amb una vella alqueria. Aparentment es respirava tranquil·litat en el seu interior. Mentre Toniet cantussejava per a ell una estranya cançó, Carles fixà

Thulden van Theodoor.
Perseus frees Andromeda sun
(ca. 1650).

Carles s'apressà a entrar. Toniet, per la seua banda, es quedà paralizat al seu lloc, començant a sanglotar molt feblement.

Un minut després, Carles tornà de nou a l'exterior. El cap estava capcot i la mirada la tenia perduda al terra, com si estigués cavil·lant. Llançà l'arma a un costat. Els gemecs de Toniet el retornaren al món dels vius. Era allí, petrificat, abraçant-se a ell mateix i, molt probablement, ja s'hauria pixat damunt. Anà cap a ell amb errant dispers i avorrit. L'envoltà amb els braços. Cregué recordar que l'última vegada que el va abraçar fou quan es va fer aquella cicatriu. Ara, tan-

la vista en la constel·lació d'Andròmeda, on els estels semblaven boles de Nadal levitant en la llòbrega nit. Això l'ajudà a recordar la vegada en què aquell home va intentar segrestar na Irim. Ho rememorava amb absoluta claredat. Era la nit anterior a Santa Maria i el seu raptor estava convençut que l'ambient festiu despistaria tant en Carles com en Toniet, assumpte que al final va acabar per no ser així.

«Germaneta estarà bé?», es preguntà quan la cançó l'avorria. «Germaneta estarà bé. Perquè no li passarà res, oi? No li passarà res. Com em va passar a mi?», digué fregant-se una minúscula cicatriu. Exactament.

Durant tot el trajecte Carles subjectava una escopeta. En trobar-se a escassos metres de les ruïnes l'aixecà lleugerament, i l'estrenyí amb determinació. Toniet de sobte començà a cridar na Irim. Carles s'estremí i el maleí entre dents. «Calla, estúpid!» Toniet s'enconguí i ajupí el cap, esperant que el seu germà el bufetegés allà mateix. No ocorregué tal cosa perquè els crits espantaren un corb que romania immòbil en la copa d'un arbre, atraient la seua atenció en batre les seues ales. Clacava, produint un bram eixordador als cors humans. Després, sobrevolà la penombra fins a endinsar-se a l'alqueria per una finestra. A continuació, se sentí de nou un altre tret. Un breu fulgor, cosa de desenes de segon, il·luminà momentàniament el seu interior... i tornà l'atuidora calma.

mateix, això no importava.

Mentre el seu germà tremia com la fulla l'arribada de la tardor, reflexionà sobre com d'injust era amb ell. No tenia la culpa d'haver nascut malalt, es digué convençut. D'igual manera succeïa amb l'esquizofrènica de la seua germana.

Malgrat tot allò, Carles tingué el suficient coratge com per aixecar la vista un cop més. La foscor seguia impenetrable. Les pupil·les dels seus ulls es dilataren considerablement. La constel·lació d'Andròmeda ja no hi era. Havia caigut, pensà, com si ho estigués explicant al seu germà perquè aquest el pogués entendre. L'altra vegada no va ser així. En aquella ocasió s'alçava pompósament sobre el firmament.

S'humitejà els llavis. Mai s'havia sentit tan desorientat i desprotegit com en aquell instant.

«Tot anirà bé, germanet?» Interrompé Toniet els seus pensaments, alhora que s'aferrava a ell com una mare al seu nounat. Carles titubejà. Obrí la boca com per respondre, encara que s'ho pensà de nou. Només es limità a respirar aquell aire gèlid que li lacerava tota la seua tràquea.

«Tot anirà bé», murmurà, finalment, amb llàgrimes als ulls. «Tot anirà bé».

BORJA MOYA CASTILLO ■